

המוכר את הבית פרק רביעי בבא בתרא סט.

עין משפט נר מצוה

מח א ג ד ה ו ז ח ט י כ
מב' מ"ט ע"ה ע"ד ע"ב ע"א
ע"פ ע"ב ע"א ע"ד ע"ב ע"א
רעו ע"פ ה:

לעזר רש"י

פאש"ל ש"פ פייש"ל ש"פ.
תמוכות ג"פ.
קביל"ש קיביל"ש ש"פ.
יתרות קרסולים.

רבינו גרשום

אבני דאכפא. אותן אבנים
ששימין על העמודין כדי
שלא יתפורו אילן ואילן.
ל"ה מאיר. דאמר מבר את
הכרם מבר כל תשמישי
הכרם. כיון דמתקנן.
שמועין אפי"ג דלא מניח
על העמודין עריון או על
הקנין מכוונת. לרבנן אין
נמכרות עד דמנחן בבנין
משום דלאו כגון של קרקע
דמי. (א) אלמא עד דמנחן
אפי"ג חתי סדורות. בגדר.
קנין המחולקין המעמדין
הגפנים. שלאותן שמעמדין
בחס הגפנים קלפין הן
הקליפות שפליחן כדי
שלא ינטו המים בין
הקליפות ובין העץ ומתליע
שלא יהיו אותן תולעין
וינאן ומתליעין הכרם.
ל"ה כיון דמשפין.
שמועין ומחודרין הוו
שימשי הכרם. לרבנן
לא הוו שימשי הכרם
עד דמנחן ומקמי בכרם
ואין נמכר. אפי"ג דמטי
למיחצד. הואיל דמחבר
לקרקע בקרקע דמי. ואפי"ג
האילמי. הקנין נמכרין עמה
דאילמי דפתוחה. שאינה
עשויה בטיט אפי"ג דלא
קביא יפה בקרקע. ס"ד
כיון דלא קביע לאו
נכופל של קרקע דמי אפי"
הכי מכוונה. ואת חיצת
הקנין. אלו קנין הרוקנין
ושיוצאים כמה קנין בעוד
אחד אפי"ג דאילמי. דמהו
היתום שרה בפני עצמה
דמי אפי"ג הכי מכוונה.
ואת החרוב שאינו מורכב.
דאכתי כל זמן דלא צריך
ריכבא לא דבר חשוב
הוא. חרוב מורכב. כעין
שמועין בין האילנות
דקנין כדי להתחירם בכוחן
הואיל שאינו מורכב לאו
שרה בפני מדיא. ואת
התולת השקמה. שלא
הגידל כל כך שהוא חסור.
שקמה כך הוא שם האילן.
ואפי"ג דצריכא לירעא.
שהוא מונחת שם עד
שתיכש: אף על גב דקביע
בשדה לא מכוונה. [כיון]
שהיא עשויה בטיט ורשות
בפני הוי: סדן השקמה.
דהוי אילן חשוב שקוצצין
הענפים שלו כדי להגדילין
לצורך קורות וזהו סדן:
מלכות של פתחים. אותן
אבנים שעומדין במוזות
הפתח של עמודין אוש"ש.
אותן מוזות שבפתח הבית
המחבר בקרקע מהו. מוכרין
או לא מוכרין: כי תיבעי
לך היכא דקביע בסיכוי.
שאין מחוברות בקרקע כי
אם כעין שעושין ציר לדלת
(בזימנא) שכל אחת נכנסת
בחברתה ובכך מחוברין:
לנו עבידן. המלכות ולא
מודבני. או דלמא (לא)
אינו מודבני: מלכות של
כרעי המטה. אלו לבנים
ששימין תחת כרעי המטה
שלא יתליעו מלהלות
של קרקע. שהיא בית רובע
רשות בפני הוי ולא
מודבני:

ואת השומרה. רש"י גריס צרישא שאין עשויה צטיט וצטיטא
גבי לא מוכר גריס העשויה ורבינו חננאל גריס איכפא א:
והוא דמתתן. אין נראה לפרש לר"י דמתתה על העומרי דמה לנו
לריבין שיהו מונחים על העומרים הואיל והעומרים שהן

ממתן היינו שמועלם לא היינו על
העומרים וממתן היינו שכבר הונחו¹
ולאו דמתתה השתא:

מחולקין. צערוך פירש שהסירו
הקליפות כדי שלא
יתליעו: וְלֹא אֶת חִיצַת הַקְּנִיּוֹת בּוֹ.
אפי"ג דקמיני. עוד יאריך לקמן על
משנה זו וזההיא לשומייה ומרוב
אלא כן לך הגמרא שמתמלה מפרש
המשנה ואפי"ג מאריך:

בעי ר' אלעזר מלבנות פתחים.
לא כפי הקוטרם לפתח
הבית קאי דהא לא איירי כלל במכר
בית אלף נראה לר"י לפתח שומייה
קאי ואשומייה דרישא קאי דקמני
דמכר את השומייה:
ארעא

בטיט: אפי"ג דלא קביעא בארעא: ואת החרוב שאינו מורכב ואת בתולת
השקמה: אפי"ג דאילמי: אבל לא מוכר (א) את האבנים שאינן לצרכה: לר"מ
דלא מתקנן לרבנן דלא מחתן ולעולא דאמר אבנים הסדורות לגדר לר' מאיר
דלא מתקנן לרבנן דלא סדרן: ולא את הקנים שבכרם שאינן לצרכו: לר'
מאיר דלא משפין לרבנן דלא מוקמן: ולא את התבואה התלושה מן הקרקע:
ואפי"ג דצריכא לארעא: ולא את חיצת הקנים שהיא בית רובע: ואפי"ג דקמיני
א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן לא חיצת הקנים בלבד אלא אפילו ערוגה קמנה
של בשמים ויש לה שם בפני עצמה אינה נמכרת עמה אמר רב פפא והוא
דקרו לה וורדא דפלניא: ולא השומירה העשויה בטיט: ואפי"ג דמחברא
בארעא: (ב) (ולא את חרוב המורכב ולא סדן השקמה: ואפי"ג דקמיני: בעי
רבי אלעזר מלבנות של פתחים מהו היכא דמחברי בטיטא לא תיבעי לך
דהא מחבר כי תיבעי לך דנקיטי בסיכוי מאי תיקו בעי רבי זירא מלבנות
של חלונות מהו מי אמרינן לנוי בעלמא הוא דעבידי או דלמא כיון
דמחברי מחברי תיקו בעי רבי ירמיה מלבנות של כרעי המטה מהו כל
היכא דמיטלטלי בהדה לא תיבעי לך דהא מיטלטלי כי תיבעי לך היכא
דלא מיטלטלי מאי תיקו: ולא את חרוב המורכב ולא סדן השקמה (ג) וכו':

מנא

שמעמדיים תחת הגפנים כדי שיהו הגפנים זקופין והאשכולות תולין בצאור ולא יתקלקלו צקרקע
וקוין להו פאש"ל ש"פ: משופין ומתוקנין לך: אפי"ג דלא מוקמן. שאין זקופין ונעולים עדיין צקרקע: ואפי"ג דמטיא למיחצד.
הגיע זמן קצירתה וסד"א כל העומד לקצור כקצור דמי אפי"ג לגבי מכירה מוכרים בכלל שדה. וזדלמא מטאי לא אילטריך למיחצד מוכר דפשיטא
היא שהרי השדה מוכר עכשיו לגמרי וזה הלוך לא יינה למוכר לנצל כאן פירותיו וללקיטה השתא לא חוו הלך פשיטא דודאי מוכר: אפי"ג
דאילמי. דבחר תפיסת הקרקע אזלינן. ופרושי הוא דקמפרש גמי למתני ואילו: דלא קביעא. צקרקע: לר' מאיר דלא מתקנן. דהשתא
אין תשמיש (א) כלל ולרבנן דלא מתתן דלא הוי תשמיש קבוע וחסוד: דלריכא לארעא. לשטחה צדה לאחר קצירה להנפח התבואה מריח
הקרקע ולייבש: דקמיני. קניס דקיס: נראה צעני לפי שטת המשנה דקמני זין כך וזין כך לא מוכר את חיצת הקנים שהיא בית רובע
ולא את השומירה שהיא עשויה צטיט ולא את חרוב כו' וצטיטא דרישא לא תנין להו צממתין שכן סדר שמועה זו והכי גרסינן לה ולא את
התבואה התלושה מן הקרקע ואפי"ג דלריכא לארעא ולא את חיצת הקנים שהיא צים רובע ואפי"ג דקמיני אמר ר' יוחנן
לא את חיצת הקנין בלבד כו' עד אמר רב פפא והוא דקרו לה וורדא דפלניא ולא את השומירה העשויה צטיט ואפי"ג דקביעא בעי ר' אלעזר
מלבנות של פתחים כו' צעי ר' זירא כו' צעי ר' ירמיה כו' עד היכא דלא מיטלטלי מאי תיקו ולא את חרוב המורכב ולא את סדן השקמה
אפי"ג דקמיני מנהני מיני אמר רב יהודה אמר רב דאמר קרא ויקם כו'. ולפי שיש דברים קצרים בשמועה זו טעו הסופרים ונשתבשו הספרים
ולפי סדר סדרתי אפרשה: לא את חיצת הקנים בלבד. שהוא דבר חשוב ומחויב בית רובע צקרקע אמרו דאין (א) מוכר עם השדה אלא
אפי"ג ערוגה קמנה דלא הוי בית רובע. ואורחא דמילתא נקט של צטיט לפי שדרך לקרות לה שם צפני עממה והוא הדין לכל דבר שיש לו שם
צפני עממו. וזכילת קניס בלבד פירש לך שיעורא דמילתא דפסיקא היא דלי הוי בית רובע יש לו שם צפני עממו ואי לא לא: אמר רב פפא והוא
דקרו כו'. לפרושי אתה היכי דמי יש לה שם צפני עממה דקמנה רבי יוחנן: וורדא דפלניא. ערוגת צושם של פלוי: אפי"ג דקביעא.
השומירה צקרקע כיון דטוחה צטיט אינה מיטלטלת עוד ומשיבא ויש לה שם צפני עממה והרי הוא מוכר את השדה שלא מוכר את
הבית דאין בית בכלל שדה אלא בכלל חצר: צעי רבי אלעזר כו'. משום מתני דקמיפלגא בשומירה זין עשויה צטיט לשאינה עשויה
צטיט נקט לה הכא לך צעיא דקמיפלגא נמי זין עשויה צטיט לנקיטי צטיט. ובמוכר את הבית לחצירו קבעי אס מוכר בכלל הבית
מלכות של פתחים אס לאו והוא תיקון שעושין צביע המוזות ומלמעה ומלמעה שהלל שוקק עליהן: דמתבני צעניא. מחוברין כותל
אבנים צטיט: דהא מחברי. והוי מן הבית עממו: צטיט. ימידת קביל"ש וכו' לפרקן: מאי. מי אמרינן אין צריכין לפתח כל כך ולא
מוכרין או לא תיקו: צעי ר' זירא. אס תמני לומר מלכות של פתחים דנקיטי צטיט מוכרין בכלל הבית היינו משום דלחזוק צעידן אצל
מלכות של חלונות דנקיטי צטיט מהו לנו עדין ולא מודבני או דלמא כיון דמתבני צטיט אס מיחצרי ומכרינן כדלמא גבי מלכות
פתחים אצל (א) מחברי צטיט לא מיבעיא לך. מלכות של כרעי המטה. חסכות עץ היו ונתנים תחת כרעי המטה כדי
שלא ירקבו צקרקע. ואס תמני לומר גבי פתחים וחלונות דמודבני היינו משום דמחברי מיהא צטיט אצל הכא דלמא מיחצרי
למטה כלל דמפרש ואילו קמיבעיא ליה אס הוא מוכר עם המטה או לא: דמיטלטלי צדה. שמוכרין במסמרות או צטיט:

מנהני

גב' אצני דאכפא. לאחר שקצרו העומרים מניחין אותן לייבשן
ומניחין עליהם אצנים כדי שלא יפזרם הרוח: הסדורות. צמון
השדה לעשות גדר לשדה: לצורות. ואפי"ג דאין סדורות חסיד להו
תשמיש קבוע שדה לימכר עמו: הכא פרגמו אצני דאכפא. כעין

אמר מר אבד למלמיה למכר פרושי אליבא
דל"מ ור' אליבא דרבנן: לר"מ. דלמכר
פרק המוכר את הספינה (לקמן דף
עח): מוכר כרס מוכר תשמישי כרס
ושמעין דלמא לאיפלוגי אדרבנן
ולממכר דלפי אותן תשמישין שאין
נמכרין לרבנן עם הכרס דלא קביעי
כל כך לר"מ מוכרין אס והלך בכל
תשמישי כרס ושדה השנוין צמנתו
צעין לפרושי היכי דמי דלר"מ מוכר
ולרבנן אינו מוכר והלך לר"מ הני
אצני דאכפא מוכרין הן בכלל שדה
כיון דמתוקנות ומזומנות לזורך
העומרים: ואפי"ג דלא מתקנן. שאין
מזומנות צמון השדה אלא חוץ לשדה
דלמא אהני מאי דלמכר ר"מ מוכר כל
תשמישי כרס לנפושי צמכרית שדה
אפילו הנהו תשמישין שאין מונחין
צמוכו הואיל ולזורך השדה נמקנו.
והא דלמכר לעיל (דף עה): אפילו תימא
ר"מ תסם קבעי כו' הני אצני דאכפא
דמיתקני קרי קביעי אף על פי שאין
מחוברין צקרקע הרי קבועין לתשמיש
צמנה זו ואין לך לנטולן לשדה אחר
ולא להשאילן: לרבנן. דלא חרי לא
מוכר כל תשמישי כרס אלא המיוחדין
הרבה לתשמיש אין נמכרין אלא א"כ
מתקן לתוך השדה: ועולא דאמר
אצנים הסדורות לגדר. ובעל כרחך
סתמא רבנן קבוע לנלמיה דלר"מ
לא צעין סדורות אלא דמתקנן לזורך
גדר שדה זו: אפי"ג דלא סידרס. זו
על גב זו דבכלל כל תשמישי כרס הוא
לרבנן לא מודבני עד דסידרן לך
דהיינו מעשה גדול (א) ותשמיש קבוע:
קניס מאי עיבדיהו. מה צריכין
לכרס קניס הגדלים צקרקע דקניס
סתמא ששעמ ליה צמקוס גידולן כמו

חיצת הקנים: קניס המחולקין. מפולין (א)
וקוין להו פאש"ל ש"פ: משופין ומתוקנין לך: אפי"ג דלא מוקמן. שאין זקופין ונעולים עדיין צקרקע: ואפי"ג דמטיא למיחצד.
הגיע זמן קצירתה וסד"א כל העומד לקצור כקצור דמי אפי"ג לגבי מכירה מוכרים בכלל שדה. וזדלמא מטאי לא אילטריך למיחצד מוכר דפשיטא
היא שהרי השדה מוכר עכשיו לגמרי וזה הלוך לא יינה למוכר לנצל כאן פירותיו וללקיטה השתא לא חוו הלך פשיטא דודאי מוכר: אפי"ג
דאילמי. דבחר תפיסת הקרקע אזלינן. ופרושי הוא דקמפרש גמי למתני ואילו: דלא קביעא. צקרקע: לר' מאיר דלא מתקנן. דהשתא
אין תשמיש (א) כלל ולרבנן דלא מתתן דלא הוי תשמיש קבוע וחסוד: דלריכא לארעא. לשטחה צדה לאחר קצירה להנפח התבואה מריח
הקרקע ולייבש: דקמיני. קניס דקיס: נראה צעני לפי שטת המשנה דקמני זין כך וזין כך לא מוכר את חיצת הקנים שהיא בית רובע
ולא את השומירה שהיא עשויה צטיט ולא את חרוב כו' וצטיטא דרישא לא תנין להו צממתין שכן סדר שמועה זו והכי גרסינן לה ולא את
התבואה התלושה מן הקרקע ואפי"ג דלריכא לארעא ולא את חיצת הקנים שהיא צים רובע ואפי"ג דקמיני אמר ר' יוחנן
לא את חיצת הקנין בלבד כו' עד אמר רב פפא והוא דקרו לה וורדא דפלניא ולא את השומירה העשויה צטיט ואפי"ג דקביעא בעי ר' אלעזר
מלכות של פתחים כו' צעי ר' זירא כו' צעי ר' ירמיה כו' עד היכא דלא מיטלטלי מאי תיקו ולא את חרוב המורכב ולא את סדן השקמה
אפי"ג דקמיני מנהני מיני אמר רב יהודה אמר רב דאמר קרא ויקם כו'. ולפי שיש דברים קצרים בשמועה זו טעו הסופרים ונשתבשו הספרים
ולפי סדר סדרתי אפרשה: לא את חיצת הקנים בלבד. שהוא דבר חשוב ומחויב בית רובע צקרקע אמרו דאין (א) מוכר עם השדה אלא
אפי"ג ערוגה קמנה דלא הוי בית רובע. ואורחא דמילתא נקט של צטיט לפי שדרך לקרות לה שם צפני עממה והוא הדין לכל דבר שיש לו שם
צפני עממו. וזכילת קניס בלבד פירש לך שיעורא דמילתא דפסיקא היא דלי הוי בית רובע יש לו שם צפני עממו ואי לא לא: אמר רב פפא והוא
דקרו כו'. לפרושי אתה היכי דמי יש לה שם צפני עממה דקמנה רבי יוחנן: וורדא דפלניא. ערוגת צושם של פלוי: אפי"ג דקביעא.
השומירה צקרקע כיון דטוחה צטיט אינה מיטלטלת עוד ומשיבא ויש לה שם צפני עממה והרי הוא מוכר את השדה שלא מוכר את
הבית דאין בית בכלל שדה אלא בכלל חצר: צעי רבי אלעזר כו'. משום מתני דקמיפלגא בשומירה זין עשויה צטיט לשאינה עשויה
צטיט נקט לה הכא לך צעיא דקמיפלגא נמי זין עשויה צטיט לנקיטי צטיט. ובמוכר את הבית לחצירו קבעי אס מוכר בכלל הבית
מלכות של פתחים אס לאו והוא תיקון שעושין צביע המוזות ומלמעה ומלמעה שהלל שוקק עליהן: דמתבני צעניא. מחוברין כותל
אבנים צטיט: דהא מחברי. והוי מן הבית עממו: צטיט. ימידת קביל"ש וכו' לפרקן: מאי. מי אמרינן אין צריכין לפתח כל כך ולא
מוכרין או לא תיקו: צעי ר' זירא. אס תמני לומר מלכות של פתחים דנקיטי צטיט מוכרין בכלל הבית היינו משום דלחזוק צעידן אצל
מלכות של חלונות דנקיטי צטיט מהו לנו עדין ולא מודבני או דלמא כיון דמתבני צטיט אס מיחצרי ומכרינן כדלמא גבי מלכות
פתחים אצל (א) מחברי צטיט לא מיבעיא לך. מלכות של כרעי המטה. חסכות עץ היו ונתנים תחת כרעי המטה כדי
שלא ירקבו צקרקע. ואס תמני לומר גבי פתחים וחלונות דמודבני היינו משום דמחברי מיהא צטיט אצל הכא דלמא מיחצרי
למטה כלל דמפרש ואילו קמיבעיא ליה אס הוא מוכר עם המטה או לא: דמיטלטלי צדה. שמוכרין במסמרות או צטיט:

חיצת הקנים: קניס המחולקין. מפולין (א)
וקוין להו פאש"ל ש"פ: משופין ומתוקנין לך: אפי"ג דלא מוקמן. שאין זקופין ונעולים עדיין צקרקע: ואפי"ג דמטיא למיחצד.
הגיע זמן קצירתה וסד"א כל העומד לקצור כקצור דמי אפי"ג לגבי מכירה מוכרים בכלל שדה. וזדלמא מטאי לא אילטריך למיחצד מוכר דפשיטא
היא שהרי השדה מוכר עכשיו לגמרי וזה הלוך לא יינה למוכר לנצל כאן פירותיו וללקיטה השתא לא חוו הלך פשיטא דודאי מוכר: אפי"ג
דאילמי. דבחר תפיסת הקרקע אזלינן. ופרושי הוא דקמפרש גמי למתני ואילו: דלא קביעא. צקרקע: לר' מאיר דלא מתקנן. דהשתא
אין תשמיש (א) כלל ולרבנן דלא מתתן דלא הוי תשמיש קבוע וחסוד: דלריכא לארעא. לשטחה צדה לאחר קצירה להנפח התבואה מריח
הקרקע ולייבש: דקמיני. קניס דקיס: נראה צעני לפי שטת המשנה דקמני זין כך וזין כך לא מוכר את חיצת הקנים שהיא בית רובע
ולא את השומירה שהיא עשויה צטיט ולא את חרוב כו' וצטיטא דרישא לא תנין להו צממתין שכן סדר שמועה זו והכי גרסינן לה ולא את
התבואה התלושה מן הקרקע ואפי"ג דלריכא לארעא ולא את חיצת הקנים שהיא צים רובע ואפי"ג דקמיני אמר ר' יוחנן
לא את חיצת הקנין בלבד כו' עד אמר רב פפא והוא דקרו לה וורדא דפלניא ולא את השומירה העשויה צטיט ואפי"ג דקביעא בעי ר' אלעזר
מלכות של פתחים כו' צעי ר' זירא כו' צעי ר' ירמיה כו' עד היכא דלא מיטלטלי מאי תיקו ולא את חרוב המורכב ולא את סדן השקמה
אפי"ג דקמיני מנהני מיני אמר רב יהודה אמר רב דאמר קרא ויקם כו'. ולפי שיש דברים קצרים בשמועה זו טעו הסופרים ונשתבשו הספרים
ולפי סדר סדרתי אפרשה: לא את חיצת הקנים בלבד. שהוא דבר חשוב ומחויב בית רובע צקרקע אמרו דאין (א) מוכר עם השדה אלא
אפי"ג ערוגה קמנה דלא הוי בית רובע. ואורחא דמילתא נקט של צטיט לפי שדרך לקרות לה שם צפני עממה והוא הדין לכל דבר שיש לו שם
צפני עממו. וזכילת קניס בלבד פירש לך שיעורא דמילתא דפסיקא היא דלי הוי בית רובע יש לו שם צפני עממו ואי לא לא: אמר רב פפא והוא
דקרו כו'. לפרושי אתה היכי דמי יש לה שם צפני עממה דקמנה רבי יוחנן: וורדא דפלניא. ערוגת צושם של פלוי: אפי"ג דקביעא.
השומירה צקרקע כיון דטוחה צטיט אינה מיטלטלת עוד ומשיבא ויש לה שם צפני עממה והרי הוא מוכר את השדה שלא מוכר את
הבית דאין בית בכלל שדה אלא בכלל חצר: צעי רבי אלעזר כו'. משום מתני דקמיפלגא בשומירה זין עשויה צטיט לשאינה עשויה
צטיט נקט לה הכא לך צעיא דקמיפלגא נמי זין עשויה צטיט לנקיטי צטיט. ובמוכר את הבית לחצירו קבעי אס מוכר בכלל הבית
מלכות של פתחים אס לאו והוא תיקון שעושין צביע המוזות ומלמעה ומלמעה שהלל שוקק עליהן: דמתבני צעניא. מחוברין כותל
אבנים צטיט: דהא מחברי. והוי מן הבית עממו: צטיט. ימידת קביל"ש וכו' לפרקן: מאי. מי אמרינן אין צריכין לפתח כל כך ולא
מוכרין או לא תיקו: צעי ר' זירא. אס תמני לומר מלכות של פתחים דנקיטי צטיט מוכרין בכלל הבית היינו משום דלחזוק צעידן אצל
מלכות של חלונות דנקיטי צטיט מהו לנו עדין ולא מודבני או דלמא כיון דמתבני צטיט אס מיחצרי ומכרינן כדלמא גבי מלכות
פתחים אצל (א) מחברי צטיט לא מיבעיא לך. מלכות של כרעי המטה. חסכות עץ היו ונתנים תחת כרעי המטה כדי
שלא ירקבו צקרקע. ואס תמני לומר גבי פתחים וחלונות דמודבני היינו משום דמחברי מיהא צטיט אצל הכא דלמא מיחצרי
למטה כלל דמפרש ואילו קמיבעיא ליה אס הוא מוכר עם המטה או לא: דמיטלטלי צדה. שמוכרין במסמרות או צטיט:

מנהני

(א) רש"ל מ"ג (ב) ז"ל רותה
מטלטלת עוד כיון דטוחה
צטיט חסידה ע"כ רש"י.
(ג) ז"ל לריי פירש. עבידן.
(ד) ערך חלק א'.

הגהות הב"ח

(א) גב' אצל לא מוכר לא את
האצנים שאין לנרסה למ"ד
אבני דאכפא לר"מ דלא
מתקנן: (ב) שם צטיט אפי"ג
דקביעא צמנה: (ג) שם
ולא קין השקמה ואפי"ג
דקמיני מנא הוי מילי ל"ל
ותיבת וכו' נמקן:
(ד) רש"י ש"פ ד"ה אפי"ג וכו'
מעשה גדול לתשמיש קבוע
דמטה ס"ד: (ה) ד"ה קניס
המחולקין מוטלן הס"ד
ואפי"ג מ"ה שמעמדיים וכו'
והשטות תליין צמכר:
(ו) ד"ה לריי מילי וכו'
תשמיש קבוע: (ז) ד"ה
לא את חלת וכו' דאין מוכר
עם השדה: (ח) ד"ה צעי ר'
זירא וכו' אצל א מחברי:

מוסף תוספות

א. דכיון דרשיעא בטיטא לא
חזיא לטלטולה אורעתא
דמשקבא התם עבידא וכו'
גופא דארעא דמאי וכו',
ולא את השומירה שאינה
עשויה בטיט וכו' דכיון דלא
שיעא בטיטא ארעא
דטלטולה עבידא. ואפי"ג
דמחברא. עראי בעלמא
הוא דהא יכול למעיקה כל
אימא דבעי. יי נמס.
ב. שכבר נשתמש אורעתא
התשמיש. דאי לא הוי הן
כמטלטלין שבשדה שהרי
דאיותהו לצורך אחורבה
הן נכרות שהיו מיוחדות
לתשמיש העומרים והוא לא
נשתמש בהם מעולם
ושאינן לצרכה הן בקראות.
שימין עם האפי"ג.

(א) לפיכך צ"ל והלך בעין
עד דמנחן ג"פ.